

Vienu dienu pēc Vasarsvētkiem

Ja viss būtu bijis, kā tam vajadzēja būt. . . .

Ja viss būtu bijis, kā tam vajadzētu būt, tad es būtu paspējusi no sirds visiem novēlēt Dieva Svētā Gara iedvesmotus Vasarsvētkus un katram Baznīcas loceklim un loceklei priecīgu dzimšanas dienu - **pirms** tā pagāja. Bet, (man ļoti patīk tas mazais vārds) bet, tad es nevarētu dalīties ar vārdiem, ko tikai šorīt izlasīju. Tie nāk no grāmatiņas par ko pateicos prāv. Klāvam Bērziņam, kas pirms divām nedēļām man to uzdāvināja Annabergā. *Es ticu* ir Karļa Vilhelma Štēnbuka Apustuļu ticības apliecinājuma komentārs. No vācu valodas tulkojusi māc. Dr. Ilze Ķezbere-Herle, to šogad izdevis "Klints".

Kaut varbūt, ka reiz ko līdzīgu esam mācījušies, bet ir tik labi, ka kāds atgādina, kā to dara teologs Štēnbuks, ka "*Baznīca nav pašmērķis. Dieva darbības galamērķis nav triumfējoša baznīca. Baznīcas uzdevums ir kalpot cilvēkiem pasaulē. . . Baznīcas uzdevums sniedzas tālāk par baznīcu pašu. Tās mērķis ir Dieva valstība.*" (visi citējumi no 72. un 73. lpp.) Par to, ko nozīmē apliecināt ticību vienai svētai, katoliskai baznīcai, autors izaicinoši prasa: "*vai baznīca ir svēta?*" Viņš pazīst tās ne vienmēr gaišo vēsturi, galu galā viņš nozīmīgi secina: "*No iepriekš teiktā kļūst saprotams, kur meklējams baznīcas svētums. Tas nav saistīts ar to, ka baznīcā darbotos svēti un pilnīgi cilvēki. Tas ir saistīts ar to, ka baznīcā vēlas mājot dzīvais Jēzus Kristus, "Dieva Svētais" (Mk 1:24) Jēzus svētums neizpaužas nepieejamībā un vājo un vienkāršo cilvēku atsijāšanā, bet gan tajā, ka viņš pievēršas visiem cilvēkiem, lai tos pārveidotu. Viņš grib dalīties ar mums savā svētumā, lai mēs dzīvotu savu dzīvi atbilstoši labajam Dievam prātam.*"

Doma graudi mūsu lūgšanām. Kaut tie ierosinātu pārrunas par to, kā mēs izprotam baznīcu un tās uzdevumu. Dzimšanas dienās gandrīz visi mēdz mazliet padomāt par to kā gadu skaits mainījies dzīvi un izskatu. Kad esam pavisam jauni, citi parasti priecājās, kā mūsu spējas attīstījušās. Kad gadu skaits kļūst lielāks, vai tiešām mazāk jāmeklē saredzēt mūsu garīgo izaugsmi? Ko redz LELBĀL kad tā paskatās spogulī?

Ko mēs gribētu, lai kāds redzētu ienākot mūsu dievnamos? Tā ceru, ka katrs saredzētu dzīvo Kristu visdažādāko cilvēku sejās. Un to kā no Kristus mīlestības svētavota un dalītiem sakramentiem izplūst žēlastība un Svētā Gara dāvanas tiek dalīties izslāpušajiem Dieva bērniem. Kā Dieva Vārda veltes paēdina izsalkušās dvēseles un dara katru stiprāku doties atpakaļ pasaulē un dzīvot apziņā, ka pats ir Dieva mīļotais un Kristus apžēlotais bērns. Kā visus kopā saista piederība Dieva valstībai virs zemes, kur miers un taisnība valda - ne ar varu, bet tādēļ, ka Dievam ir autoritāte pār visu, kas ir mūsu dzīve. Kā Tēvam par bērniem, kas ļauj saukt: Aba! ('papiņ', 'tēti'; Rom. 8:15) Štēnbuks raksta: "*Baznīcas vēstij jāietver visas dzīves jomas un dimensijas: gars un miesa, daba un vēsture, indivīds un sabiedrība, baznīca un pasaule, taisnošana un svētošana, dievkalpojums svētdienā un dievkalpojums pasaulīgajā ikdienā.*"

Ir tāda 'ikdiena' - pirmdiena, viena diena pēc Vasarsvētkiem, kaut tie jums bija skaisti! Bet - arī šodien lai notiek dievkalpojumi pasaulē! Tur, kur jūs katrs atsevišķi un mēs kopā dzīvojam un rosāmies un esam! (un kādreiz nokavējam darbus) Kalposim tam Kungam ar prieku! Lai Dievs svētī un Kristus mīlestībā mūsu baznīcu 'dzīvu' dara Svētā Gara svētumu spēkā! Jūsu

+ Lauma

arhibīskaps